

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 922/2024
17.09.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Александра Степановића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгослава Љубичановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лазаревцу К бр. 22/21 од 05.10.2022. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр. 794/22 од 07.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 17.09.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгослава Љубичановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лазаревцу К бр. 22/21 од 05.10.2022. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр. 794/22 од 07.02.2024. године у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и 10) и члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу К бр. 22/21 од 05.10.2022. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 6 месеци у коју му је урачунато време проведено у притвору од 20.10.2016. године до 04.11.2016. године. Одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећене, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 бр. 794/22 од 07.02.2024. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Лазаревцу К бр. 22/21 од 05.10.2022. године преиначена у погледу чињеничног описа кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ и у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Виши суд у Београду окривљеног АА због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ за које је окривљени првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 6

месеци која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује уз електронски надзор, за које време окривљени не сме напуштати просторије у којима станује у ..., улица ..., осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а у коју казну му је урачунато и време проведено у притвору од 20.10.2016. године до 04.11.2016. године. Уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне издржи у Заводу за извршење казне затвора. У преосталом делу жалба браниоца окривљеног АА је одбијена као неоснована и пресуда Основног суда у Лазаревцу К бр. 22/21 од 05.10.2022. године у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Драгослав Љубичановић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости и побијане пресуде преиначи, сходно члану 492. став 1. тачка 2) ЗКП.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и 10) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док у преосталом делу нема законом прописан садржај.

Указујући на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и 10) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да је правноснажном пресудом оптужба прекорачена, јер је другостепени суд након одржаног претреса преиначио првостепену пресуду у погледу чињеничног описа и на другој страни у трећем реду уместо речи „окривљена задобила тешку телесну повреду“ унео речи „оштећена задобила тешку телесну повреду“. Сем тога, бранилац окривљеног наводи и да је против првостепене пресуде жалбу изјавио само окривљени преко браниоца, да је поводом жалбе браниоца другостепени суд отворио претрес и преиначио првостепену пресуду у погледу чињеничног описа, а на штету окривљеног односно да је отворио претрес само да би без сметње преиначио пресуду и то на начин да осуди окривљеног, односно да исправи првостепену пресуду. По ставу одбране, другостепени суд је преиначио пресуду на штету окривљеног у ситуацији када је само бранилац окривљеног поднео жалбу против пресуде.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, се по оцени Врховног суда не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Из списка предмета произлази да је јавни тужилац прецизирао оптужни предлог Ктo 77/17 од 12.10.2017. године чињенично у односу на првоокривљеног АА поднеском од 19.10.2021. године, као и да је на главном претресу одржаном дана

05.10.2022. године поново прецизирао оптужни акт у погледу урачунљивости окривљеног.

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП, пресуда се може односити само на лице које оптужено (субјективни идентитет пресуде и оптужбе) и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници (објективни идентитет пресуде и оптужбе).

По налажењу Врховног суда, суд није прекорачио оптужбу, односно није повредио ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде, обзиром да је изрека правноснажне пресуде идентична са диспозитивом оптужног предлога Кто 77/17 од 19.10.2021. године јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Лазаревцу који је последњи пут прецизиран дана 05.10.2022. године на главном претресу.

Сходно томе, не стоје наводи захтева да је суд унео у изреку правноснажне пресуде елементе који нису наведени у диспозитиву оптужног акта јавног тужиоца.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да се правноснажна пресуда односи на исто лице – окривљеног АА и исто кривично дело – тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, за које је окривљени оптужен, оцењени су као неосновани наводи захтева за заштиту законитости, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Уједно Врховни суд указује да се повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП односи на прекорачење оптужбе, а то даље значи да не сме да дође до повреде идентитета оптужбе и пресуде, а не повреде идентитета првостепене и другостепене пресуде, односно изрека тих пресуда.

Надаље, одредбом члана 453. ЗКП, прописано је да ако је изјављена жалба само у корист оптуженог, пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације и кривичног дела и кривичне санкције.

Из списка предмета произлази да је против побијане првостепене пресуде жалбу изјавио само бранилац окривљеног АА. Такође, из списка произлази и да је другостепени суд, а након што је отворио претрес, извршио измену у чињеничном опису изреке пресуде првостепене тако што је уместо речи „окривљена“ унео реч „оштећена“.

Према ставу Врховног суда, на описани начин није извршено прекорачење у смислу додавања инкриминације за предметно кривично дело, јер је изреком другостепене пресуде окривљени поново оглашен кривим за исто кривично дело као у првостепеној пресуди и осуђен је на исту казну затвора (шест месеци). Уједно, Врховни суд указује да је побијаном другостепеном пресудом, а обзиром да је другостепени суд преиначио првостепену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, окривљени доведен у повољнији положај, јер је, на основу члана 45. став 3. ЗКП одређено да ће окривљени казну затвора у трајању од 6 месеци издржавати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора.

Сходно изнетом, неосновани су и наводи из захтева којима се указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 10) у вези члана 453. ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости као разлог подношења бранилац окривљеног АА означава и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, коју образлаже наводима да се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама овог Законика не може заснивати. Као незаконит доказ означава видео запис са мењачнице „...“. У вези са изнетим, бранилац наводи да је још претходном одлуком Вишег суда у Београду Кж1 бр. 390/20 утврђена незаконитост овог доказа обзиром да је први пут укинута пресуда Основног суда у Лазаревцу К бр. 140/17 управо из разлога јер је првостепени суд ван претреса 04.04.2019. године донео решење којим се одређује извођење доказа прегледом снимака са сигурносних камера мењачнице „...“ након чега је извршен увид у наведене снимке дана 29.08.2019. године. Након укидања првостепене пресуде првостепени суд је поново извео овај незаконит доказ самоиницијативно без икакве иницијативе јавног тужиоца, чиме је повредио ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Према одредби члана 15. став 2. ЗКП прописано је да је терет доказивања оптужбе на страни тужиоца, а у одредби члана 15. став 3. ЗКП прописано је да суд изводи доказе на предлог странака, а у одредби члана 15. став 4. ЗКП је прописано овлашћење суда да да налог странци да предложи допунске доказе или да изузетно сам одреди да се такви докази изведу ако суд оцени да су изведени докази противречни или нејасни и да је то неопходно да би се предмет доказивања свестрано расправио.

Из списка предмета произлази да је заменик јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Лазаревцу поднеском Ктп бр. 77/17 од 20.12.2018. године доставио снимке са сигурносних камера мењачнице „...“ у ... који су нарезани на ЦД у прилог истог и ставио доказни предлог да се снимци прегледају на главном претресу.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, Врховни суд налази да је првостепени суд био овлашћен на главном претресу одржаном прет тим судом да као доказ изведе исти односно да се изврши увид у снимак видео надзора са мењачнице „...“, а што је и учинио када је донео решење на основу члана 15. ЗКП и на записнику о главном претресу од 17.05.2022. године у присуству заменика јавног тужиоца, окривљеног АА и његовог браниоца адвоката Драгослава Љубичановића извео наведени доказ, када су окривљени и његов бранилац имали могућност да изнесу примедбе на наведени доказ и начин његовог извођења.

Самим тим, Врховни суд налази да наведени доказ – видео запис са ЦД није незаконит доказ ни сам по себи нити по начину прибављања и није у супротности са одредбама ЗКП и следствено томе, а насупрот наводима захтева не представља доказ који у смислу члана 84. ЗКП није могао бити коришћен у кривичном поступку.

Из изнетих разлога Врховни суд налази да су неосновани наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

У преосталом делу, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА нема законом прописан садржај.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1.), што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) подразумева опредељење одређене повреде закона због које окривљени, преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек (члан 485. став 4. ЗКП) и образложење у чему се конкретно састоји повреда закона истакнута у захтеву, а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Драгослав Љубичановић, као разлог подношења захтева за заштиту законитости нумерише и повреду закона из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, а која повреда представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Међутим, у образложењу захтева, бранилац окривљеног не описује у чему се конкретно састоји истакнута повреда закона, па сходно изнетом, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у наведеном делу нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Врховни суд, према изричитој одредби члана 489. став 1. ЗКП, испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога (члан 485. став 1. ЗКП), дела и правца побијања који су истакнути у захтеву и није овлашћен да по службеној дужности оцењује коју конкретно повреду закона или други разлог је бранилац имао у виду приликом подношења захтева.

Поред изнетог, у захтеву бранилац истиче да је побијаним пресудама учињена и повреда члана 32. Устава Републике Србије јер је окривљеном повређено право на приступ суду.

Међутим, како уз захтев бранилац окривљеног није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да је окривљеном или другом учеснику у поступку повређено или ускраћено људско право или слобода које су зајемчена Уставом или Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода и додатним протоколима, то захтев за заштиту законитости, у овом делу, нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

**Записничар – саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић